

Gri

Sabahın altısı. Balkonda sigara içiyoruz beraber. Bütün şehir uyuyor. Sokaklar boş. Kirlı bir pus var havada. Gri beton duvarların arasında daha da gri yapıyor her şeyi.

Bizden başka daha uyanan yok evde. Ben de uyuyor olmak isterdim şimdi ama bütün geceyi ayakta geçirdim. Selçuk Abi zaten balkonda sigara içiyormuş gece üçten beri. Onu da uyku tutmamış. Üç paket bitirmiş ben yer yatağında tavana bakmaktan sıkılıp yanına gelene kadar.

Sabahın altısı. İnsanlar birkaç saat içinde uyanmaya başlayacak. Gri bulutlar ve soğuk bir hava karşılayacak onları. Korna ve bağrış sesleri uyandıracak alarm kurmadan yatanları.

Balkon kapısı açılıyor, Serkan Abi geliyor uykulu gözlerle. "Günaydın." diyor. "Uyumadınız mı siz?"

"Günaydın." diyor Selçuk Abi. "Yok, uyku tutmadı valla hiç Serkan. Bütün gece gitmedi gözümün önünden görüntüsü."

Başka bir şey konuşmuyoruz. Az konuşulup çok sigara içilecek, çok ağlanacak bir gün bugün.

Serkan Abi de kendi paketinden bir sigara yakıp balkonun siyah demirliklerine yaslanıyor. Selçuk Abi kahverengi kanepeye oturuyor. Ben de sırtımı balkon

duvarına yaslamışım. Ambulans sesi duyuluyor çok uzaklardan. Sokağın önünden bir araba geçiyor.

Serkan Abi sigarasını bitirip izmaritini sokağa fırlatıyor. Biz daha yavaşız. “Ben kahvaltı için poğaçaya simit almaya gideceğim köşedeki pastaneye, istediğiniz bir şey var mı?”

“Bana iki paket Night Blue alsana be Serkan bakkaldan.” diyor Selçuk Abi.

“Tamam abi. Sen bir şey istiyor musun Barış?”

“Yok abi, sağ ol.”

Serkan Abi masanın üzerine bıraktığı çakmağıyla sigara paketini cebine koyup çıkıyor. İki dakika sonra bahçe kapısından çıkıp sokağın köşesini dönüyor. Selçuk Abi ağlıyor. “Sonumuz ne olacak lan bizim?” diyor. Verecek bir cevap bulamıyorum. Yanına oturuyorum. Bir elini omzuma atıyor. Diğer eliyle sonuna geldiği sigarayı aşağı atıp yenisini yakıyor. İlk nefesi çektikten sonra “Dün kaçta geldin sen?” diyor.

“Akşam ondu.” diyorum.

“Kim aldı havaalanından?”

“Gülperi Abla’m.”

“O nerede şimdi?”

“Halamlarda herhâlde.”

Selçuk Abi’min telefonu çalıyor. Gülizar yengemler otogarda inmiş şimdi otobüsten. Selçuk Abi onları almak için çıkıyor. Tek başıma karşıdaki dairenin güneşte solmuş perdelerine bakıyorum. Güneş apartmanların üzerinden yükselmeye başlıyor bulutların arasında kendini gösterebildiği kadarıyla. Çirkin olan her şey daha da açığa çıkıyor. Elimdeki sigarayı bitirmeden sokağa fırlatıp içeri giriyorum.